

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: F. A.,
st. přísl. X
e.č. X
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava
proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2021, č. j. KRPJ-31726-22/ČJ-2021-160022-OU,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie ze dne 2. 4. 2021, č. j. KRPJ-31726-22/ČJ-2021-160022-OU **se z r u š u j e** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **11 015 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Barty, advokáta, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 3. 5. 2021 téhož dne podanou prostřednictvím žalované brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2021, č. j. KRPJ-31726-22/ČJ-2021-160022-OU (dále jen „napadené rozhodnutí“, jímž bylo ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho předání do příslušného členského státu EU podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III.“)
2. Doba zajištění byla vedlejším ustanovením výroku napadeného rozhodnutí stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 1. 4. 2021.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula právní úpravu zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU (§ 129 odst. 1 a 3 ZPC), jakož i skutkový stav zjištěný v řízení o zajištění a o uložení správního vyhoštění.
4. Žalobce byl zadržen dne 1. 4. 2021 ve 17:30 hod. jako cestující v nákladním prostoru tahače na parkovišti Motorestu MC HAM v obce Vranovská Ves. Žalobce byl ztotožněn podle azylové karty Rumunska. Následně došlo k ověření totožnosti podle otisku dvou prstů a bylo zjištěno, že žalobce má záznam v systému EURODAC z Rumunska (ID X). Téhož dne také proběhlo podání vysvětlení, o němž byl sepsán protokol.
5. Žalovaná dovodila, že žalobce minimálně dne 1. 4. 2021 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu není oprávněn. Dále je zřejmé, že je veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Rumunsku, tedy v jiném členském státě EU. Podle žalované je předání žalobce do Rumunska potenciálně možné.
6. Dále se žalovaná zabývala výkladem pojmu vážné nebezpečí útěku a dospěla k závěru, že v případě žalobce je dáno. Nepostačuje proto uložení zvláštních opatření. Žalobce by mohl zmařit své předání do příslušného členského státu, přičemž nemá v EU žádné zázemí. Zvláštní opatření za účelem vycestování by byla nedostačující a neúčinná.
7. Ke stanovení doby zajištění žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí uvádí, že přihlédla ke složitosti přípravy předání cizince podle nařízení Dublin III, kdy zohlednila lhůty, kterými jsou členské státy vázány při žádostech o předání na území příslušného členského státu. Jde zejména o lhůtu jednoho měsíce, v níž Ministerstvo vnitra (dublinké středisko) podává příslušnému členskému státu žádost o převzetí cizince. Žalovaná explicitně uvedla, že „stanovená doba zajištění, v daném případě 30 dnů“ je v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III a ZPC. Dále podrobněji uvedla, že lhůta k zajištění podle ustanovení § 125 odst. 1 ZPC je počítána od okamžiku omezení osobní svobody, tj. *od 9. 2. 2021, kdy byl cizinec zajištěn podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, v platném znění. Správní orgán je přesvědčen, že stanovená doba zajištění je plně v souladu se shora uvedeným nařízením a směřuje k realizaci předání.*

8. Dále na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla – opětovně ve vztahu k délce stanovené doby zajištění žalobce – že přihlédla vzhledem k předpokládané složitosti přípravy předání jmenovaného podle nařízení Dublin III. Výslovně konstatovala, že „stanovená doba 40 dnů je dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání, a to s ohledem na to, že jmenovaný nemá doklad totožnosti a vízum.
9. V kontextu výše uvedeného žalovaná uzavřela, že s ohledem na zjištěné skutečnosti a ve smyslu ustanovení § 129 odst. 6 ZPC je dostatečně odůvodněno zajištění za účelem předání cizince podle přímo použitelného právního předpisu EU, neboť žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a bez víza, nebo platného povolení k pobytu a byla naplněna kritéria vážného nebezpečí útěku ve smyslu ustanovení § 129 ZPC.

III. Žaloba

10. V žalobě podané prostřednictvím zplnomocněného zástupce žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí je nepřezkoumatelně a nezákonně stanovena doba zajištění. Podle výroku napadeného rozhodnutí byla doba zajištění stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dále žalobce poukázal na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná pracuje s dobou zajištění v délce 30 dnů. Oproti tomu opět na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná opět uvádí, že doba zajištění v délce 40 dnů je dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání žalobce, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce nemá doklad totožnosti a vízum.
11. Odůvodnění doby zajištění je tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženo dvojím způsobem, přičemž první doba zajištění (30 dnů) odpovídá obvyklé době stanovené při zajištění za účelem předání v dublinském řízení, podle něhož je třeba požádat o převzetí žalobce do jednoho měsíce ode dne podání žádosti.
12. Doba 40 dnů zajištění není přesvědčivě zdůvodněna, zvláště s ohledem na to, že existence dokladu totožnosti a víza při dublinském předání nehraje fakticky žádnou roli. Uvedená argumentace spíše nasvědčuje převzetí typizovaného odůvodnění doby zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 ZPC, tzn. za účelem správního vyhoštění.
13. Žalobce tedy považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to již pro dvojí dobu zajištění obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce však pro případ určení doby zajištění v délce 40 dnů jako skutečného obsahu napadeného rozhodnutí považuje takto stanovenou dobu za nepřezkoumatelnou, a to pro zřejmou absenci přiléhavého odůvodnění odkazujícího na obvyklý dublinský proces.
14. Podle názoru žalobce by doba zajištění v trvání 40 dnů byla pak byla nezákonná i pro překročení požadavku maximální doby zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015 32.
15. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení ústního jednání a o přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

16. Ve svém vyjádření žalovaná shrnula skutkové okolnosti případu a důvody napadeného rozhodnutí
17. K námitkám žalobce uvedla, že ohledně namítaného nedostatku stran určení doby zajištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí jde o administrativní chybu správního orgánu, neboť doba zajištění cizince je přesně vymezena ve výrokové části rozhodnutí a poté je i souhrnně vymezena na šesté straně odůvodnění.
18. Dále podotkla, že příprava předání cizince je náročná a tuto dobu nelze odhadnout či nějak uspišit. Celý průběh dublinského řízení je v gesci Ministerstva vnitra (OAMP). Poukázala na to, že dne 23. 4. 2021 bylo žalované doručeno oznámení Ministerstva vnitra (OAMP), podle něhož bude realizováno předání žalobce do Rumunska, přičemž ministerstvo žádá o prodloužení zajištění nejdéle do 3. 6. 2021. Je zřejmé, že ani zajištění žalobce na 40 dnů nebude dostačující.
19. Žalovaná souhrnně podotkla, že žalobce se na území ČR pohyboval bez jakéhokoliv dokladu totožnosti či oprávnění k pobytu, bez finančních prostředků a v Rumunsku požádal o mezinárodní ochranu.
20. V **replice** k vyjádření žalované ze dne 15. 5. 2021 žalobce uvedl, že pokud žalovaná omlouvá své pochybení administrativní chybou při zpracování napadeného rozhodnutí, odkazuje k tomu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 Azs 226/2018-39, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval relativně obdobnou situací, byť zde šlo o rozpor mezi dobou prodloužení zajištění stanovenou ve výroku a v odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Podstatou právního názoru Nejvyššího správního soudu formulovaného v tomto rozsudku ovšem je to, že stanovení doby zajištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být formulováno v souladu s výrokem a případná administrativní chyba musí být zcela očividná, respektive musí být jednoznačně zřejmé, jak vznikla.
21. V případě napadeného rozhodnutí v předmětné věci je však zřejmé, že jedna z dob zajištění uvedených v odůvodnění rozhodnutí není překlesem, nýbrž je konsistentní s použitou právní argumentací, a to doba zajištění v délce 30 dní, která odpovídá požadavkům čl. 28 nařízení Dublin III. Druhá doba zajištění uvedená v odůvodnění sice odpovídá výroku, ale již není fakticky nijak odůvodněna, zejména ve smyslu toho, proč překračuje obvyklou měsíční dobu prvotního zajištění v případě cizinců zajišťovaných za účelem dublinského řízení.
22. I s ohledem na výše uvedené, v případě, že by krajský soud dospěl k názoru, že lze vycházet z jednoznačného stanovení čtyřicetidenní doby zajištění, nemůže předmětné rozhodnutí obstát z důvodu absence konkrétního zdůvodnění délky počátečního dublinského zajištění překračující limit jednoho měsíce. Žalobce tedy setrval na svém návrhu a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

24. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
25. Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Podle úředního záznamu ze dne 1. 4. 2021 byl žalobce zadržen dne 1. 4. 2021 v prostoru návěsu tahače na parkovišti Vranovská Ves u Motorestu MC HAM spolu s dalšími třemi cizinci. Poté byly zjišťovány jeho záznamy v dostupných evidencích, přičemž byla nalezena shoda se záznamem X v systému EURODAC. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 4. 2021 je uvedeno, že žalobce odešel z Afghánistánu kvůli nedostatku pracovních příležitostí v roce 2018, přičemž cestoval přes Irán, Turecko (kde asi rok a půl pobýval a pracoval), dále Řecko, Srbsko a Rumunsko, kde mu odebrali otisky prstů. Jeho cílová země je Francie. V ČR ani v EU nemá žádného příbuzného. Ve vycestování z ČR mu nic nebrání, ale vrátit se tam nechce. Poté bylo vydáno napadené rozhodnutí. Podle oznámení o zahájení dublinského řízení ze dne 9. 4. 2021, které bylo žalované doručeno dne 10. 4. 2021, bylo zahájeno dublinské řízení odesláním žádosti o přijetí žalobce zpět do Rumunska, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena na 23. 4. 2021. Dne 23. 4. 2021 byl žalované doručen přípis Ministerstva vnitra (OAMP), že ministerstvo obdrželo souhlas rumunské strany s přijetím žalobce zpět na své území s tím, že žádá žalovanou o prodloužení zajištění nejméně do 3. 6. 2021.
26. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
27. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Podle § 129 odst. 1 ZPC platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
28. Účelem a důvodem pro zajištění žalobce v posuzované věci bylo zahájené dublinské řízení, v němž má být žalobce transferován zpět na území Rumunska coby příslušného členského státu. Samotný účel zajištění žalobce nijak nerozporoval, jakož ani další okolnosti svého zajištění. Krajský soud se proto zabýval pouze otázkou přezkoumatelnosti, eventuálně zákonnosti stanovené délky doby zajištění žalobce.
29. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.* Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby*

provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Neměly-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

30. Veškeré žalobní námitky směřují proti vedlejšímu ustanovení výroku napadeného rozhodnutí o stanovení doby zajištění, který žalobce považuje za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, a to ve vztahu k odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud k tomu obecně uvádí, že nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s.r.s.) je třeba rozumět především situaci, kdy je výrok rozhodnutí nesrozumitelný pro svou vnitřní rozpornost anebo plynely-li tato vnitřní rozpornost z obsahu odůvodnění, které neodpovídá výroku. Nesrozumitelnost může spočívat i v samotném odůvodnění rozhodnutí, je-li vnitřně rozporné, nejsou-li v důsledku toho z odůvodnění rozhodnutí seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí (srov. Kocourek, T. s. 616 In. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019).
31. V posuzované věci je třeba dát žalobci v plném rozsahu za pravdu. Odůvodnění doby prodloužení zajištění je v napadeném rozhodnutí zpracováno v minimálním standardu (je paušalizované a typizované), takže kritika žalobce je v tomto směru zcela na místě. Žalobce přesně identifikoval rozpor v odůvodnění délky doby zajištění žalobce, neboť žalovaná skutečně na dvou místech napadeného rozhodnutí uvádí odlišnou délku doby zajištění, kterou také odlišným způsobem zdůvodňuje. Zatímco na páté straně napadeného rozhodnutí žalovaná pracuje s dobou zajištění v délce 30 dnů (s adekvátním odkazem na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a ustálený výklad této normy), naproti tomu opět na straně šesté napadeného rozhodnutí žalovaná v rozporu s tímto textem uvádí, že doba zajištění v délce 40 dnů je dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání žalobce, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce nemá doklad totožnosti a vízum.
32. Krajský soud zde shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť ani z kontextu tohoto individuálního správního aktu, ani ze správního spisu nelze najít žádné indicie, které by podporovaly verzi žalované, že jde pouze o administrativní chybu. Tímto se uvedená situace odlišuje od dřívějších obdobných kauz řešených krajským soudem, kdy krajský soud v případě pouhé chyby v psaní stran stanovení délky zajištění (či jeho prodloužení) neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí o zajištění pro nepřezkoumatelnost (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 33 A 67/2018-23).

33. Krajský soud dále musí souhlasit se žalobcem i v tom směru, že doba zajištění určená vedlejším ustanovením výroku napadeného rozhodnutí v délce 40 dnů není adekvátně zdůvodněna. Absence dokladu totožnosti a víza je v případech zajištění cizinců za účelem předání v dublinském řízení zcela běžnou až typickou záležitostí, a rozhodně těmito skutečnostmi v kontextu zajištění podle ustanovení § 129 ZPC nelze zdůvodnit případně potřebnou delší dobu prvotního zajištění.
34. Krajský soud poukazuje na to, že stanoví-li čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, že „[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu“, měla žalovaná odvinout svou správní úvahu o stanovení délky doby zajištění žalobce od skutečnosti, že žalobce v ČR nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tudíž je třeba dobu zajištění počítat podle předpokládané délky první fáze dublinského řízení, jehož zahájení bylo v okamžiku zajištění žalobce se zřetelem ke zjištěným okolnostem pravděpodobné. Lhůta pro prvotní zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. by v takovém případě měla korespondovat (tzn. blížit se) lhůtě jednoho měsíce a příp. byť i mírné překročení této lhůty je třeba srozumitelně a řádně zdůvodnit.
35. Tento názor se opírá o závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 (přístupný na www.nssoud.cz) a krajský soud je ve své rozhodovací činnosti konzistentně zastává (viz k tomu blíže např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2016, č. j. 33 A 66/2016-37, a dále ze dne 2. 6. 2017, č. j. 33 A 23/2017-25, a rozsudek ze dne 27. 6. 2018, č. j. 33 A 26/2018-20, přístupné na www.nssoud.cz). Podle názoru krajského soudu není možno při prvotním zajištění cizince přistoupit na svévolné či libovolné stanovení lhůty k zajištění cizince bez ohledu na lhůty obsažené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, a to ani s případným poukazem na ustanovení § 129 odst. 6 věty první ZPC, podle níž platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Toto pravidlo stanoví pouze rámcová kritéria, k nimž je třeba při stanovení doby zajištění přihlédnout, nicméně na principu přednosti evropského práva je třeba nejprve zohlednit lhůty plynoucí z přímo aplikovatelné právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III, což potvrzuje i citovaná judikatura.
36. Pokud tedy žalovaná skutečně zamýšlela zajistit žalobce za účelem jeho předání prvotním rozhodnutím o zajištění v délce 40 dnů, musela by odůvodnit, v čem tkví jedinečné a specifické okolnosti předmětné věci, které by mohly ospravedlnit cca o deset dnů delší zásah do osobní svobody žalobce nad rámec obvyklé doby prvotního zajištění cizince v dublinském řízení. Napadené rozhodnutí však takovou argumentaci neobsahuje.
37. Krajský soud poukazuje též na to, že u zajištění podle § 129 ZPC hrají klíčovou roli informace sdělené žalované ministerstvem, podle nichž musí postupovat, přičemž je na ní, aby při svém rozhodování dodržela povinnosti stanovené nařízením Dublin III a z něho plynoucími limity zajištění. Tak tomu také v projednávané věci nebylo, neboť žalovaná neměla v okamžiku zajištění od ministerstva žádné informace ohledně předpokládané délky trvání dublinského řízení. Oznámení o zahájení dublinského řízení a následný přípis o akceptaci rumunské strany byly žalované

doručeny až po vydání napadeného rozhodnutí. Ani z tohoto pohledu by tedy doba zajištění v délce 40 dnů nemohla obstát.

38. Krajský soud na okraj věci dodává, že nepřehlédl ani skutečnost, že nyní je takříkajíc „na stole“ otázka prodloužení zajištění žalobce vzhledem k vývoji dublinského řízení v jeho věci, která však nehraje při posouzení nyní napadeného rozhodnutí žádnou roli.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. V dalším řízení je žalovaná povinna respektovat závazný právní názor krajského soudu obsažený v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vznikly mu odůvodněné náklady na právní zastoupení zplnomocněným advokátem.
41. Krajský soud přiznal žalobci náhradu odměny za právní zastoupení v rozsahu tří úkonů právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“)] a sepisu dvou podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní pomoci činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy činí náhrada odměny za právní službu 10 200 Kč.
42. Dále žalobce prostřednictvím svého zástupce uplatnil náhradu cestovného za cestu svého zvoleného zástupce do X, a to za účelem „podpisu plné moci“, který nebylo možno získat jinak. Krajský soud chápe tento požadavek v kontextu přiznané náhrady odměny za přípravu a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], která logicky byla spojena s podpisem plné moci pro zástupce žalobce dne 14. 4. 2021. Z okolností případu je jasně patrné, že zajištěný žalobce se nemohl dostavit k tomuto úkonu do sídla advokáta. Za této situace krajský soud shledává nárokováný náklad jako odůvodněný a nezbytný.
43. Zástupce žalobce soudu doložil ke své cestě ze svého sídla do X a zpět kopii velkého technického průkazu vozidla VW Passat RZ X s kombinovanou spotřebou 6l motorové nafty. Trasa ze sídla zástupce žalobce do zařízení pro zajištění cizinců činí 34,4 kilometrů, celkem tedy za trasu tam a zpět 68,8 km; přičemž vyhlásková cena nafty za rok 2021 činila 27,20 Kč za litr) a náhradu amortizace vozidla ve výši 302,70 Kč (paušální náhrada za rok 2021 ve výši 4,40 Kč x 68,8 kilometrů). Za spotřebované palivo (4,13l nafty) tedy přísluší náhrada ve výši 112,30 Kč a za ujeté kilometry pak náhrada ve výši 302,70 Kč. Nadto žalobce uplatnil náhradu za ztrátu času za cestu ze sídla advokátní kanceláře do zařízení pro zajištění cizinců ve výši 400 Kč (cesta trvá podle serveru mapy.cz 34 minut, v případě cesty tam a zpět se tedy jedná o čtyři započaté půlhodiny). Celkem tedy přísluší na náhradě za cestovné a ztrátu času částka 815 Kč.
44. Jelikož zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem DPH, krajský soud nezvýšil náhradu nákladů řízení o částku připadající na tuto daň. Celkem přísluší žalobci na

náhradě nákladů řízení částka 11 015 Kč, kterou je žalovaná povinna žalobci vyplátit za podmínek uvedených ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2021

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.